

Slægtninge er allerede tidligere nævnte —, vil dette Moratorium, om jeg saa maa kalde det, ikke hjælpe Landmanden selv, for udenfor Moratoriet staar jo alle de store Udgifter for Landmanden, Renter, Skatter, Lønninger o. s. v. De rammes jo slet ikke af Moratoriet. Hvad der rammes af det, er, som den højtærede Minister sagde, Smaating, Købmandsgæld og saadant noget, der gaar ud over andre Folk her i Landet og sætter dem i samme Vanskelighed.

Overfor det ærede kongevalgte Medlem, der sidst havde Ordet (Trier), skal jeg indrømme, at der begaas Uretfærdighed ved, at man hjælper nogle, men ikke andre, men den samme Uretfærdighed vil findes i Regeringens Forslag. Hvorfor skal en Mængde Udgifter være undtagne fra Moratoriet? Hvorfor skal Husleje ikke ogsaa fritages, og hvorfor skal Forsikringspræmier og saa meget andet ikke fritages? Uret kan man altsaa ikke tale højt om, der er altid Uret ved et indenlandsk Moratorium, og jo mindre Moratoriet er, des mindre er Uretten, jo større Udstrækning man giver Moratoriet, des større bliver Uretten.

Trier: Jeg kan ikke anerkende, at jo mindre Moratoriet er, des mindre bliver Uretten. Det forekommer mig, at det Forslag, som den ærede Ordfører er Ordfører for, og som kaldes det mindre Moratorium, i Virkeligheden udstrækker Uretten videre end det andet Forslag, selv om det maa indrømmes, at der selvfølgelig ogsaa der kan blive Forhold, som man kunde ønske var dragne ind under Loven. Det, at man ikke kan faa alle Forhold med, kan dog ikke bevirke, at man ikke skal gaa saa vidt, som man kan forsvare under Hensyn til, hvad Retfærdigheden kræver. Naar disse bestemte Forhold er udeladte i Loven, er det vel, fordi man har ment, at naar de droges ind under den, vilde det paa afgørende Punkter bringe en saadan Forvirring i det daglige Liv og i Forholdet mellem Mennesker, at der derved maaske vilde tabes mere, end der var vundet. Det er altsaa ganske bestemte Hensyn, der gør, at Loven ikke strækker sig saa vidt.

Ordføreren (Falbe Hansen): Det er jo rigtigt, at jo mindre man udbreder Moratoriet, des færre begaas der Uret imod. Det er det samme som med Medicin, man kan give en saa kraftig Medicin, at Patienten dør, og hvis man vilde udbrede Moratoriet til alle indenlandske Be-

talingsforhold, vilde det være den største Ulykke for Samfundet, for det vilde være fuldstændigt at lamme enhver Virksomhed her i Landet. „Fiat justitia, pereat mundus“, det Ord kunde man anvende paa saadanne Bestemmelser.

Trier: Der er jo her truffet en passende Begrænsning netop for ikke at frembringe den lammende Virkning, som den ærede Ordfører talte om. Hans Indvending gælder altsaa i Virkeligheden ikke det Lovforslag, som her foreligger oversendt fra Folketinget. Til hvad den ærede Ordfører før sagde om Medicinen, som man ikke gav, før Sygdommen var der, skal jeg sige, at det er netop ogsaa Formaalet med et Lovforslag som dette at give Medicinen, naar Sygdommen kommer, men det kan dog aldrig være noget, som en Læge kan have noget imod, at man har Medicinen i Huset for at bruge den i paakommende Tilfælde, og det er det, der her er Forholdet. Man vedtager dette Lovforslag for at have Medicinen i Huset, men den bliver ikke brugt, før Sygdommen kommer.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 1 af et *Flertal* (Dalsgaard, Døcker, Falbe Hansen, Godskesen, N. Hansen, Johansen, Lange, Lauridsen, Nørgaard og Tvede [se Till. B. Sp. 15])

vedtoges med 22 Stemmer mod 16.

Ændringsforslag Nr. 2 til samme Paragraf af *samme*

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 3 til samme Paragraf af *samme*

vedtoges med 26 Stemmer mod 8.

§ 1 (se Till. C.), saaledes ændret, samt §§ 2 og 3

vedtoges uden Afstemning.

Det saaledes ændrede Lovforslags Overgang til tredje Behandling

vedtoges ligeledes uden Afstemning.

Anden Viceformand (J. Pedersen): Dagsordenen er hermed udtømt.

Da der ikke under Forhandlingerne er fremkommet Antydninger af, at man ønsker at optage Sagen til Forhandling i